

Tribuna

Carme Barceló

Alcaldessa de Vila-sacra

DE LA VIDA PÚBLICA

No fa massa dies vaig tenir ocasió de compartir un dinar i una estona d'agradable xerrada amb una persona amb qui fa anys havia tingut molta relació, pràcticament familiar, i a qui feia molt temps que no veia i, quan ho feia, mai teníem ocasió de seure'ns i estar parlant unes hores de tot i de res. Després de la corresponent posada al dia respectiva va tocar parlar de com estaven en aquest moment les nostres vides respectives i he de dir que vam quedar sorpresos de la gran quantitat de coincidències que vam observar en les nostres vivències, sobretot dels darrers anys.

Aquesta persona és l'alcalde d'un poble de la comarca del Gironès i en repassar el que més ens havia angoixat d'aquests darrers temps va resultar que les nostres dues famílies havíem passat per calvaris similars. En ambdós casos ens havíem trobat immersos en la revisió d'un POUM (un pla general d'Urbanisme dels d'abans) on tothom es creia amb dret de dir-hi la seva i de calumniar esperant que d'allò dolent que es diu d'algú, "alguna cosa quedarà". Com suposo que sabeu, el meu marit era fins la passada legislatura l'alcalde de Castelló d'Empúries, doncs vam ser acusats de tenir una casa a diversos llocs de l'Empordà, majoritàriament Peralada i Llançà. Recordo que en una ocasió vaig haver de desmentir fins i tot a la meva família que no era veritat i que encara ens quedaven molts anys d'hipoteca de la nostra casa actual. Resulta que al lloc on esmorza habitualment el meu pare amb amics, va haver de callar perquè algú va assegurar que una persona de confiança ens "havia vist" de visita d'obres de la nostra nova casa. Òbviament tot era mentida, però va fer forat la calúmnia i finalment vam acabar demanant als llocs afectats Certificats de Propietat negativa perquè quedés clar que ni nosaltres ni cap persona del nostre entorn (pares o germans) teníem cap propietat a cap d'aquestes poblacions.

«Arriba un moment que et sents amb una mena d'obligació d'anar donant explicacions a persones sobre coses de les quals és molt evident que no n'han de fer res»

Una altra fase de la guerra de desgast va consistir a afirmar que estàvem a punt de separar-nos. Fins i tot un dia al matí en acompanyar les meves filles a l'escola em vaig trobar amb diverses mares que m'anaven demanant: "estàs bé?", "necessites alguna cosa?",... finalment quan en vaig trobar una amb qui tinc més confiança li vaig dir : "se suposa que m'he de trobar malament per res, m'ha passat alguna cosa de la que no m'he adonat?". I em va dir: "No ho sé, però t'ho diuen perquè una altra mare de l'escola (que estava molt ficada en el moviment antiPOUM i va acabar anant a una llista electoral del govern actual) s'havia dedicat a anar escampant que el meu marit s'entenia amb no sé qui i jo l'havia fet fora de casa de males maneres, fins i tot donant el detall que li havia canviat el pany i no l'havia deixat entrar". Òbviament això també era una mentida. I francament no sé si la gent que no està exposada a aquesta calúmnia pública constant és conscient del la impotència que generen aquestes situacions. En un principi no hi dónes importància i fas com si no anés amb tu, però arriba un moment que et sents amb una mena d'obligació d'anar donant explicacions a persones sobre coses de les quals és molt evident que no n'han de fer res.

En comentar-ho amb aquest company va resultar que havíem passat per les mateixes fases i les mateixes calúmnies: ell també havia passat per la fase de la seva casa nova (li va servir el suggeriment de demanar un Certificat negatiu de propietat perquè no se li havia acudit) i per la de la separació.

Ja sé que els que estem en el punt de mira públic estem exposats a aquestes coses però, francament, trobo que no aporten res a ningú, o potser sí hi ha gent que se n'aprofita i acaben governant...

Empordà - 25-03-08